

ogsaa at komme ind under Mulkbestemmelserne. Vædringsforslag under Nr. 9 til § 8 har derfor bestemt, at Statskassen skal udrede hele Erstatningssummen. Hidtil har det jo været saaledes, at Amt eller Kjøbstad har maattet betale Halvdelen, og i den sidste Lov, vi have vedtaget paa dette Omraade, nemlig Svinedifteritisloven, blev det jo vedtaget saaledes, at Statskassen selv overtog hele Erstatningspligten. Vi vide jo nok, at naar vi hidtil have havt den Ordning, at Erstatning blev givet af det Offentlige, Halvdelen af Statskassen og Halvdelen af Amtsepartitionsfonden, saa er Sammenhængen dermed den, at det i Virkeligheden er de vedkommende Ciere selv, der komme til at udrede den ene Halvdel. De Penge, der komme til at udgaa af Amtsepartitionsfonden og Byraadskassen, henholdsvis paa Land og i By, falde dog tilbage paa Statterhæderne, de blive vel fordelte paa et større Omraade, men skulde det blive en større Historie, saaledes som f. Ex. ved Svinedifteritisen, bliver det dog en større Statteudskrivning, der vil finde Sted, og naar der jævnlig ankes over, at Kommuneskatterne stige i en foruroligende Grad, saa mene vi, at der navnlig her er et Punkt, hvor der kunde være al mulig Grund til at flytte Udgiften over paa Statskassen, hvorved den jo bliver ganske anderledes fordelt. Vi have jo ogsaa heri ment at kunne finde en Støtte i en Udtalelse i en Betænkning, som Landsstinget har afgivet, og som findes aftrykt i Betænkningen, det hedder der „og da Udgifterne i den Anledning afholdes, ikke alene i vedkommende Egners Interesser, hvor Sygdommen tilfældig først er opstaaet, men tillige for hele Landets Skyld, formener Udvalget, at der fra et principmæssigt Standpunkt Intet lader sig indvende mod at lade Staten bære den hele med Nedslagningen forbundne Udgift“. I disse Udtalelser i Landsstingets Betænkning have vi troet at finde nogen Sympathi for denne Tanke, og Udvalgets Flertal har da ment, at naar vi gjorde dette Princip til vort og anbefalede det til dette Thing, saa vilde vi ogsaa kunne have nogen Udset til at kunne faae det gennemført i Landsstinget, og vi have da tænkt os, at naar baade Folkethinget og Landsstinget kunde enes om denne Sag, saa vilde vedkommende Minister heller ikke staa som nogen Hindring for Gjennemførelsen. Vædringsforslag under Nr. 10 er stillet af et Mindretal, det angaar jo en Vædring til det, som jeg har omtalt, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, før jeg har hørt, hvad Mindretallet har at sige derom. — Hermed

ere vi færdige med det Afsnit, som vedrører de mest ondarteede Sygdomme.

Lovforslagets § 9 angaar Hundegalstaben. Den have vi ikke gjort nogen Forandring i, det Foreslaaede er tilnærmelsesvis i Samklang med det Næglebærende, og vi have ikke fundet nogen Betænelighed ved at lade det staa, som det staa. Derimod kunde der maasse være Tale om at henføre § 11 under dette samme Afsnit. Udvalget har ikke gjort nogen Indstilling derom, og jeg henstiller det blot, fordi Svinedifteritis, der omhandles i denne Paragraf, hvortil vi heller ikke have stillet noget Vædringsforslag, jo hører ind under de i § 2 nævnte Tilfælde, hvorfor der kan gives Erstatning.

Vi komme derefter til de i § 10 nævnte mildere smittomme Sygdomme, og der have vi først Vædringsforslag Nr. 11 stillet af hele Udvalget, der gaar ud paa en Tilføielse, saaledes at det kommer til at hedde: „Med Hensyn til disse Sygdomme gjøres det Cieren eller den, som paa hans Vegne fører Tilhyn med Dyrene, til Pligt, forsaavidt Sygdommen er ham bekendt.“ Vi komme her atter tilbage til det Samme, at disse mulige Feil, der kunne indtræffe, ikke bør straffes saa haardt, at de komme ind under de større Mulkbestemmelser, der findes længere henne. Af de her nævnte Sygdomme er der jo ingen, hvorfor der gives Erstatning, saa Erstatningsretten altsaa ikke kan tabes. Da hele Udvalget er enigt om det, og jeg ogsaa synes, det er ret rimeligt, antager jeg ikke, der vil komme nogen Indvending mod det. Vi komme da til Vædringsforslag under Nr. 12, der er stillet af et Mindretal, om, at sidste Punktum af 5te Stykke skal udgaa. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Et Mindretallet kun subsidiaert har tiltraadt det Forslag, Udvalget har stillet om samme Punkt, forstaaer jeg saaledes, at ifald Mindretallets Vædring bliver forkastet, tiltræder det Forslaget under Nr. 13. Udvalget har ment, at de Regler, der ere opstillede, komme til at omfatte ikke alene det under B. Anførte, men ogsaa det under A., og finder det egentlig bestyrtet derved, at det i Lovforslaget hedder: „2) ikke at lade Dyr, der ere angrebne af disse Sygdomme“, medens saa det senere Stykke kommer ind paa en nærmere Forklaring af Politimesterens Myndighed. Her har da Udvalget ment, at i og for sig kan der, selv om de ikke faae Erstatning for nogen af de Sygdomme, som her ere nævnte under § 10 som Rygmarvssyfus og ondartet Lungesygge hos Hesten, være al Grund til at være meget forsigtige, idet det jo kun er en Sikkerhedsforanstaltning overfor Mæder og